

«Я відвернув!» — це єдине, що встиг прокричати Данило

«27 січня 2023-го під час бойового вильоту героїчно загинув капітан Данило Мурашко...» Трагічна звістка з фотографією молодого усміхненого хлопця та закликом підтримати петицію про присвоєння офіцеру звання Героя України швидко розлетілась соціальними мережами...

Та, наскільки болючою є втрата для України і що таке справжній Героїзм стає очевидно лише після розмови з командиром загиблого льотчика Ростиславом...

Він розповів, як Данило — льотчик третього класу із мінімальним досвідом за лічені місяці став справжнім асом, як поміж повітряними боями посилено вивчав англійську, аби перенавчитися на літак F-16, як обрав собі кумедний позивний «Посіпака» і як твердо вірив у Перемогу...

«Для чого ми працюємо?» Даня у свої 24 роки давно знав відповідь на це непросте запитання

«Даня — вже Герой і давно ним став. Просто немає зірочки, яка б офіційно це засвідчувала. Кожен із його 137 вильотів із бойовим застосуванням міг стати останнім. Без жодного перебільшення. Проте, відверто кажучи, я наївно вірив, що хто-хто, а Данька виживе, і дійде до перемоги. Стільки розмов у нас про це було... Ми неодноразово обговорювали в колективі: «Для чого ми працюємо?» Для того, щоб живими залишитись? Звісно це бажання є в кожного, але ні! Даня давно знав

відповідь на це непросте запитання, хотів врятувати якомога більше воїнів, допомогти їм, аби ця навалоч, а інакше їх не назвеш, не розповсюджувалась нашою землею. Пам'ятаю, як Данило подивився новини про Бучу, яке там звірство було, в нього просто очі кров'ю налились... Каже: «Буду їх знищувати, скільки зможу! Якщо ми знищимо хоч одного окупанта, то він вже не зможе вбивати наших хлопців та дівчат. А, якщо ми забираємо десятками, а інколи і сотнями, за один виліт, то скільки ми своїх рятуємо? А на передовій нашим набагато важче... Ми прилетіли, відпрацювали і повернулись у відносну безпеку, а вони — під вічними обстрілами».

«27 січня «розпогодилось» буквально за 2-3 години до сутінків. Отримав дві цілі. Одну віддав хлопцям, які відповідали за той напрямок. Другу взяв собі, вирішив нікого вже не турбувати. Пішов готуватись, аж бачу, що Данило, який зазвичай — на позитиві, сипле жартами, усміхається, сидить зовсім без настрою...

— Данька, чому сумний?

— Учора не літав, позавчора не літав... Виходить і сьогодні вже не політаю...

— Та не бурчи! Завтра буде погода, будуть нові завдання...

— Можливо сьогодні? Я встигну!

— Ні, в сутінках повертатись не будеш...

Продовжую готуватись... А Данило й далі похнюплений сидить.

— Ну добре! Вмовив, пішли разом!

Полетіли, вже підходили до бойового курсу, радіолокаційно спостерігали винищувач противника на дальності, яка була безпечна для продовження польоту, звісно, з використанням певних тактичних прийомів. Ми були вже недалеко від Краматорська, коли в Даньку прилетіла ракета типу повітря-повітря зі сторони противника...

Попереду був населений пункт. Данило відвернув літак. Після катапультивання не вистачило висоти, навіть для розкриття парашута.

«Я відвернув!» Це єдине, що встиг прокричати Даня. Я летів першим, він був за мною. Спочатку навіть промайнула думка, можливо виконує маневр... Тоді подивився в дзеркало і побачив влучання ракети. Ось і все...»

«З найменш підготовленого льотчика швидко виріс до найсильнішого»

«Дуже люблю усіх своїх підлеглих. Ми – неймовірно дружні й згуртовані, у нас свій шеврон, коїн, навіть однакові татуювання. Знаю є підрозділи, де зберігається ось це «рівняйсь струнко», у нас не було такого... Якщо хтось із моїх робив щось не так, їм було достатньо погляду. Це не військовий підрозділ – це дружня сім'я... Та все одно є

люди, яким у бойовому плані довіряєш трішки менше, а декому більше. На складні завдання беру найсильніших. Данька із найменш підготовленого льотчика швидко виріс до найсильнішого... Я знав, якщо є можливість відпрацювати, він це зробить. Умів наперед прорахувати противника і успішно виконати атаку... І це льотчик третього класу, не першого і навіть не другого, що ще якихось кілька місяців тому й досвіду толком не мав! З самого початку широкомасштабного вторгнення у нас немає однакових польотів. Аби завадити рашистам, доводиться постійно придумувати нові тактики. Він був одним із тих, хто весь час казав: «Палич, дай злітати! Там хлопці! Нам треба допомогти!» Навіть коли умови для польоту були мінімально допустимими... Завжди справлявся...»

«У бій іде молодь...»

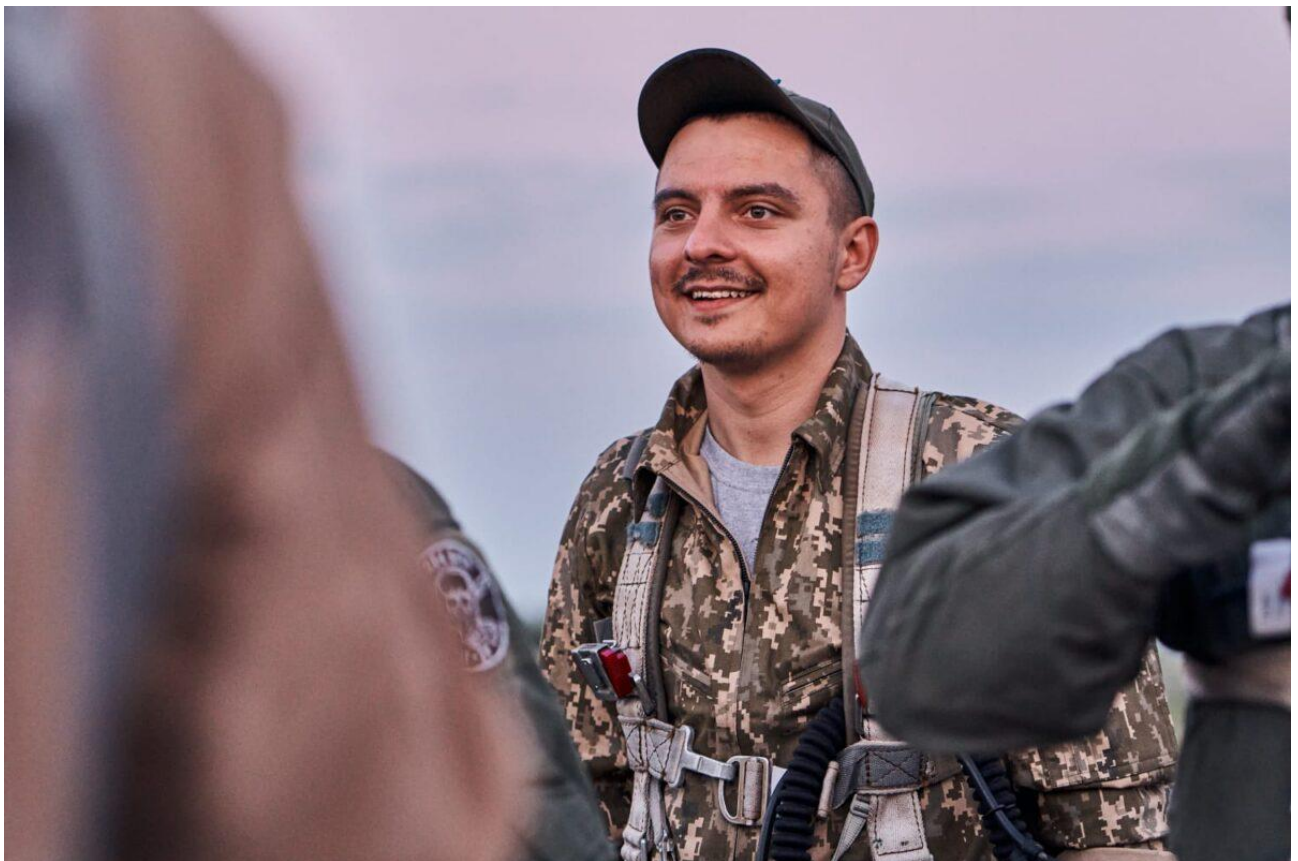

«Та Данило — один із найкращих льотчиків підрозділу, ще зовсім нещодавно не був таким. На початку 2022-го зовсім юний офіцер мав мінімальний досвід... Та саме він з товаришами стали бойовим кістяком підрозділу. Це трапилось не «від хорошого життя»... Спробую пояснити обережно. Деякі льотчики-снайпери, льотчики першого класу, які до вторгнення кричали, що першими підуть у бій, передумали і вирішили, що «занадто цінні», щоб ризикувати собою у боях. Я — старший групи, мені 28. Старший у групі я не лише за назвою посади, а й за роками. Більшість бойових льотчиків — зовсім юні. Є лише кілька винятків, до прикладу, батько, який воює за двох — за сина і за себе, його син був льотчиком і загинув під час виконання бойового завдання, та чоловік, який примчався з-за кордону і у свої 50 знов став у стрій. Решта — молодші за мене, часто — зовсім юні хлопчики. Коли хтось каже: «У бій одні старики», у нас «вмикається» «чорний» армійський гумор... Звісно, відправляти в лютому цих молодих хлопців у бій було дуже нерозумно... Відправили

їх на навчання. Проте, знову ж таки, в навчальному центрі їх вчили зовсім не так, як нам хотілося б... Уже в квітні-травні їх прислали до мене на точку, зокрема і Даню. Пам'ятаю, як ми взяли його під своє крило. Тобто досвідчені льотчики не лише виконували бойовий політ, а ще й навчали молодь в бою.

У певний момент потрібно було навчати нових ведучих. На жаль, знову ж таки «не від хорошого життя», а тому що їх ставало все менше. Оцінив усіх і зрозумів, що Данька — це перший кандидат. А вести бій — це зовсім не навчально-тренувальні польоти, де літаєш по завченій схемі та по завчених маршрутах... Бути ведучим у бойових умовах — це неймовірна відповідальність. Винищувачі противника атакують, запускають по тобі ракети, а ти не маєш права навіть на секундний ступор. До речі, у нас позивні ідуть від ведучих. Даня спочатку літав із «Левом», потім із «Тигром». І все казав: «Коли вже свій матиму?» Ось став ведучим і гордо каже: «Прийшов мій час! Позивний — «Посіпака».

Кажу йому: «Данька, то, звісно, добре, що ти вже такий ас, але ж потрібно думати про безпеку!»

«Спочатку він нервувався, пояснював мені кожен елемент польоту. Щось йому давалось легше, щось важче. До прикладу, я летів на висоті 30-40 метрів, а він — 60-70. Каже: «Палич, вибачай! Знаю, що це небезпечно, але я поки не можу знизитись, відчуваю, що можу не справитись...» Це була максимально чесна і максимально правильна відповідь! Та він насправді дуже швидко вчився. Пройшло зовсім не багато часу, як він отримав на горіхи якраз таки за гранично малу висоту. Кажу йому: «Данька, то, звісно, добре, що ти вже такий ас, але ж потрібно думати про безпеку!» Він ніколи не сперечався. Накосячив — уважно вислухав, «виправлюсь». Є люди, які

ображаються на критику чи виправдовуються, він же уважно слухав і дійсно виправляв помилки. Хіба по обличчю було видно, що настрої зникав, коли робили зауваження. Його комунікабельність і вміння слухати мені дуже імпонували.

Від Данила ніколи не почуєш: «Не полечу, втомився, хочу додому... Ніколи... У нього на першому місці була війна». Він воював за усіх українців, байдуже на якому напрямку. Завжди наголошував, що вони усі ризикують заради нас, наших родин, тож і ми маємо робити максимум, аби їм допомогти. Якби ж спроможності наші були побільше, звичайно ми б могли й робити більше...»

«Мріяв, аби Данило одним із перших перенавчився на F-16»

«Він чітко бачив майбутнє України та української авіації. Я був переконаний, що саме Даня має одним із перших сісти на F-ку, адже він — неймовірна людина і в сенсі бойового досвіду і як товариш, має задатки командира, я вже не кажу, яким він був талановитим льотчиком. Кажу: «Вчи англійську мову! А усе решту беру на себе!» З того часу він за свої кошти накупляв курсів, розмовляв, зубрив, слухав... І що ви думаєте? Вже за якийсь короткий час я зрозумів, що його рівень англійської вищий, ніж у мене. Знаю, що людям пропонують навчання в Польщі, Америці, все дають для цього, а вони ще думають... А Данька воював в режимі нон-стоп і водночас вчився так інтенсивно, як ніхто... Надзвичайно віддана своїй справі людина, ми дуже його любили усією своєю бойовою сім'єю.

«Відверто кажучи, загибель Дані стала для мене надзвичайно тяжкою втратою. Нерідко проскакують запитання: «Чому так? Чому доля вирішила, що його життя повинне так рано обірватись?» Точно знаю, що Данька б не хотів, аби ми опустили руки. Будемо й далі змінювати тактику й проганяти наволоч із нашої землі! Із такими хлопцями, як у моєму підпорядкуванні, ми точно переможемо!»

[Анастасія Олехнович](#)

Кореспондент АрміяInform

Загинув 24-річний військовий льотчик 3 класу миколаївської авіаційної бригади Данило Мурашко

Загинув 24-річний військовий льотчик 3 класу миколаївської авіаційної бригади Данило Мурашко

У п'ятницю, 27 січня, під час виконання бойового вильоту був збитий ворогом у Краматорському районі Донецької області капітан, командир авіаційної ланки авіаційної ескадрилії 24-річний Данило Мурашко, який служив у військовій частині Миколаєва.

Про це [пише](http://Nezhatin.com.ua) Nezhatin.com.ua.

Ще один захисник поклав життя за незалежність України – капітан, командир авіаційної ланки авіаційної ескадрилії Мурашко Данило Геннадійович 10.08.1998 р.н. 27 січня 2023 року під час виконання бойового вильоту був збитий ворогом у Краматорському районі Донецької області. , закінчив ЗОШ № 9. У 2013 році вступив до Чернігівського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою. З 2015 по 2020 роки – курсант Харківського Національного Університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба", - йдеться у публікації.

З листопада 2020 року до травня 2022 року Мурашко був льотчиком авіаційної ланки авіаційної ескадрильї однієї з військових частин у місті Миколаєві. З травня 2022 року по вересень 2022 року - старший льотчик авіаційної ланки авіаційної ескадрильї військової частини міста Миколаєва.

На момент загибелі Мурашко був командиром авіаційної ланки авіаційної ескадрильї миколаївської військової частини.

Данило був військовим льотчиком 3 класу. Має відзнаки: Повний Кавалер ордена Богдана Хмельницького, має всі три ступені та Сталевий хрест. Усього має 4 нагороди.

Посмертно йому було надано звання майора. У Героя залишилася дружина.